

O
P
S
D
U
K

Wat is Opsmuk?

Welkom in Opsmuk, het krantje voor wie dan ook gemaakt van inzendingen door wie dan ook, gelezen door jou nu ook!

Opsmuk is een maandelijks krantje gevuld met tekeningen, verhalen, foto's en andere inzendingen.

Heb je ook iets gemaakt?

De deadline voor het volgende krantje is: 20 oktober. Thema is: **'Strips'**

Stuur het in naar:

opsmukamsterdam@protonmail.com.

Voor meer informatie kijk op:

www.badinkel.nl

Opsmuk 26

Augustus
September
2025

H o c u s P o c u s

Lieve lezers,

Hartelijk welkom bij de nieuwe editie van Opsmuk. Zowel trouwe lezers als nieuwe nieuwsgierigen hebben hun magie laten werken en ons betoverende tekeningen, verhalen, schilderijen, gedichten, lino'snedes, overpeinzingen en collages toegezonden. Allemaal samengesteld opdat u zich al bladerend kan laten verwonderen.

Hocus Pocus Pilatus Pas is één van de eerste toverspreuken die we onze kinderen leren. Vol verwachting van wonderlijke gebeurtenissen spreken ze de spreuk uit. Maar helaas. Hocus Pocus blijkt slechts een pseudo-toverspreuk, bedacht door zestiende-eeuwse ongeletterden die in het duister tastten wanneer de priester het over "hoc est corpus" had en daarbij Jezus' lichaam als hostie tevoorschijn toverde.

In tegenstelling tot *sesam open u*, *abacadabra* en *simsalabim* schuilen er jammer genoeg geen bovennatuurlijke krachten achter hét icoon der toverspreuken.

Toch moeten we het geliefde *Hocus Pocus* hierdoor niet in zijn geheel afschrijven. Het is namelijk niet de spreuk zelf, maar de intentie waarmee je hem uitspreekt die de waarachtigheid en werking ervan bepaalt. We kennen dit wel uit de tegenwoordig populaire toverspreuken die bekend staan als affirmaties en manifestaties. Het maakt niet uit wat je zegt, als je intenties en geloof maar goed zijn. Persoonlijk heb ik veel magie mogen ervaren bij het ontvangen van alle kunstwerken die te vinden zijn in dit boekje. Bedankt iedereen!

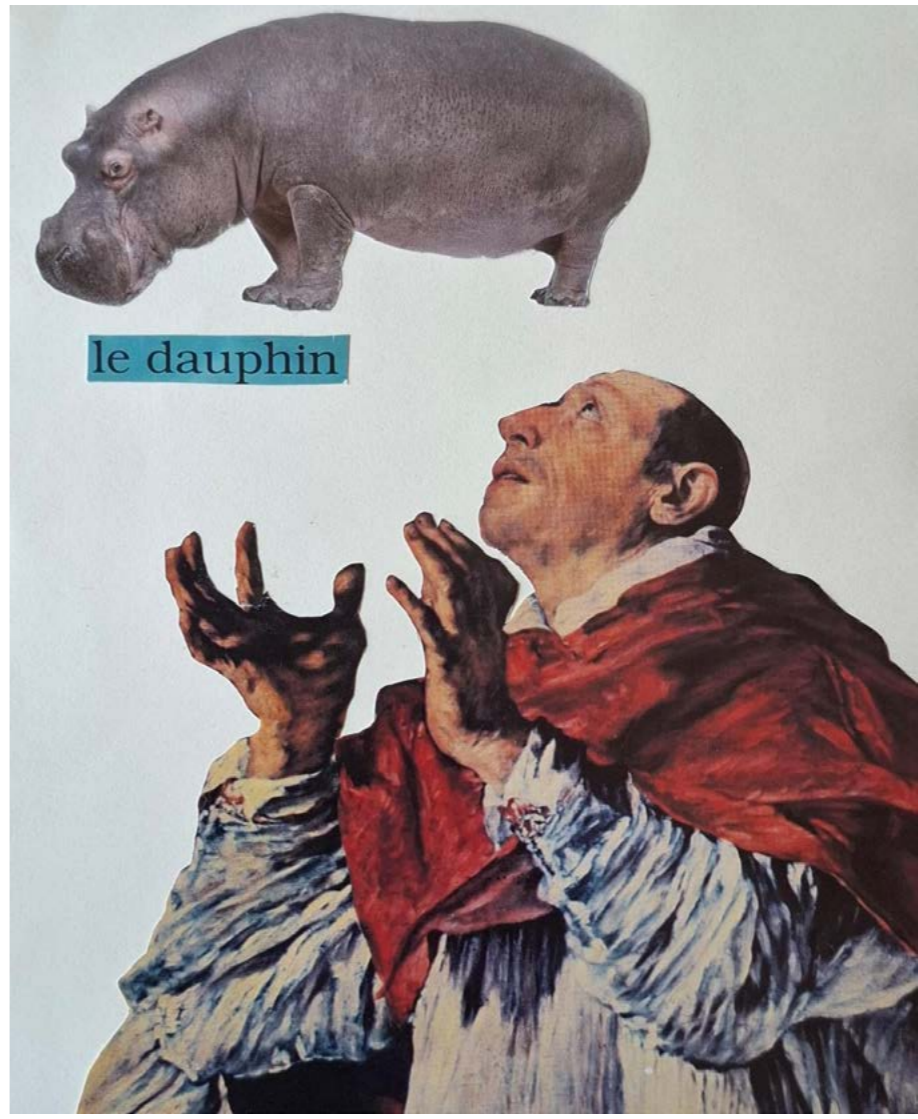
Met vriendelijke Hocus Pocus,
Guest-editovenaar KD

Inhoud

4.	Hokus Pokus Ljiljana Šćepanović
6.	Geen titel Kyrke Otto
6.	M'n duif Andrei Sorocinschiy
7.	Le dauphin Humber van Straalen
8.	Kracht en Praal Pepijn van der Zijden
9.	Lastige Stof Pepijn van der Zijden
10.	Heksen in blik Anouk Oppenheim en Kathelijne Daling
11.	Regendans Anouk Oppenheim
11.	Paddenstoel Humber van Straalen
12.	She was a hustler Lvckylisa
13.	Heineken Mari van Stokkum
14.	ARTOCRACY
15.	Aaron Zvi

16.	Geen titel Nick Ouwehand
17.	Hond Anouk Oppenheim
18.	Droomverhaal
19.	Lotta Hoogman
19.	Kan ik ook Kathelijne Daling
20.	Drieluik 'de tekst'
21.	Pepijn van der Zijden
22.	Herhaling als Nieuwe Radicaliteit: Over de Paradox van Reenactment
23.	Dimitri Madimin
24.	Tweebuik Lieve de Vreede en Kathelijne Daling
26.	Geen titel Lvckylisa
27.	Signs of deceit Pilar Madimin
28.	colofon
29.	In den hoogen hoed Kyre Otto
	Cover Colin Oord

KRACHT EN PRAAL

Aanschouw aanschouw mijn kracht en praal
vuurbal, bliksem, laserstraal!

Zie daar zie daar mijn kracht en praal
Zombies, schaduw, zonnen staaaaaaaal!

Ahahahahahahahahhhhh
aaaaahahahahahaah

Grijsbaardelijke majesteit
op een hoger rijk dan keizerlijk

De heer staart in zijn naar boven kijk
Daar sta ik gebogen over t grote lijk

Dood is hij, en dood blijft hij,

ik ben verantwoordelijk, *ik* heb vermoord

De tuinman heb ik in zijn kiem gesmoord

Adder onder gras, pluk de appel van de boom

Hap het door val nooit, mars door poort,
kalm op de troon, regeer rode wolken

Regen op mijn woord, natuurwet is mijn taal

Vader van de volken, massa's zijn mijn koor

De aarde is mijn zaal, van Zuid tot noord

Vuurbal, bliksem, lazerstraaaal!

ik ben de flits, ben het woeste kabaal!

ik ben explosie, de speer van mijn soort,

Ik ben verantwoord, ik ben de moker,

De lachende nar waar lafferen nood zien!

Ik ben BALTHASAAAAARRR!

Hahahahhahah, ik ben comotie

de uitverkoren, Ik ben de avataaarrr,

Ozaï's bloed geleegd, elementale erosie

Ik heb de moord gepleegd!

en de horizon die heb ik schoongeveegd

ik, ik, IIIIIKKK

Zie daar! zie daar!, mijn lange baard,

wapperende mantel op het zwarte paard

Ringen en kristallen op mn vlammend zwaard,

Leren pakje brede armen strak gelaat

Mijn torenshoge hoed staat magistraal!

Neem waar, neem waar mijn kracht en praal!

HhahahahahhhHAHAHAH

Rollende kokende draaikolken Klotsen

op de brekende rotsen in de storm,

Kronkelende golven en toornende bommen,

Waar verdomde golems bonsen

Op belegde torens en de borende horens

van stenen horzels porren in de hordes

van pionen, en ontoppte bisschoppen,

Witte ridders in de rondte hoppend

maar geslagen door mijn donkerste vormen

Vele koppen worden zo vermorzeld

En raken voorgoed verloren.

Ah.. Geen leger... geen leger kan mij nog stoppen.

LASTIGE STOF

*Een kijken, waar is mijn boek, ik moet het nog bestuderen *gerommel, iets valt om* Allernachtig mijn inkt-pot... Daar is die, de dimandoduros obscurantis metafysicus, en paginaaa 1234,1235, 1236, jaat hier was ik. Ja. Hoofdstuk 365, over de eervwige transmutatie van de subtiële stof. Eens even kijken.*

*Papier geratel

‘Ahum’

‘De subtiliteit openbaar zich doorheen het insluiten van het universele naar de vertedering van het individuele...’

Aha.... Ah.. Hah... hmmmm

Even opnieuw, ik snap niet wat. Hier. staat...

‘De kracht openbaar zich doorheen het insluiten van het universele

Bij de vertedering van het individuele...’

Aaaahhh.. Hahh? Héhh?

‘De kracht openbaar zich... bij ...bij!, het insluiten van het universele...jjjaa.. Door de vertedering van het...’

Laat het maar het moet mij ook niets schelen

Mijn peinzend kraakbrein breekt op deze tekens

Voortschrijnende staren maar lezen vergeten

Onweetbare vragen en redeloze betekenis

Ik begrijp ze weinig, twijfelachtige praatsets,

geheimzinnige feiten bij verdachte raadsels

Pijnlijk schrijfsel pleit bedachte raarstof

Tijdloze dwaasheid van lachwekende waasprofs

Oh zin daarna verlicht u toch mijn vraagsets?

‘De waterval der eeuwigheid gaat op als vuur

In de eindigheid, en wordt als substantie van het niets verzwoegen.’

Juist.. Hmmm. Juist..

‘De waterval der eeuwigheid gaat op als vuur

In de eindigheid, en wordt als substantie van het niets verzwoegen.’

Jaaa, ja want dat zou dan uitleggen waarom de kracht zich openbaar bij...Nee.. Nee, Nee, jaat even:

De... waterval der eeuwigheid gaat op als vuur

In de eindigheid, en wordt als substantie van het niets verzwoegen.’

...

Gerichte woorden maar niets is te volgen,

Wat kan dan de bedoeling der deze tekst borgen?

Ik voel mij bedrogen en makend mij zorgen,

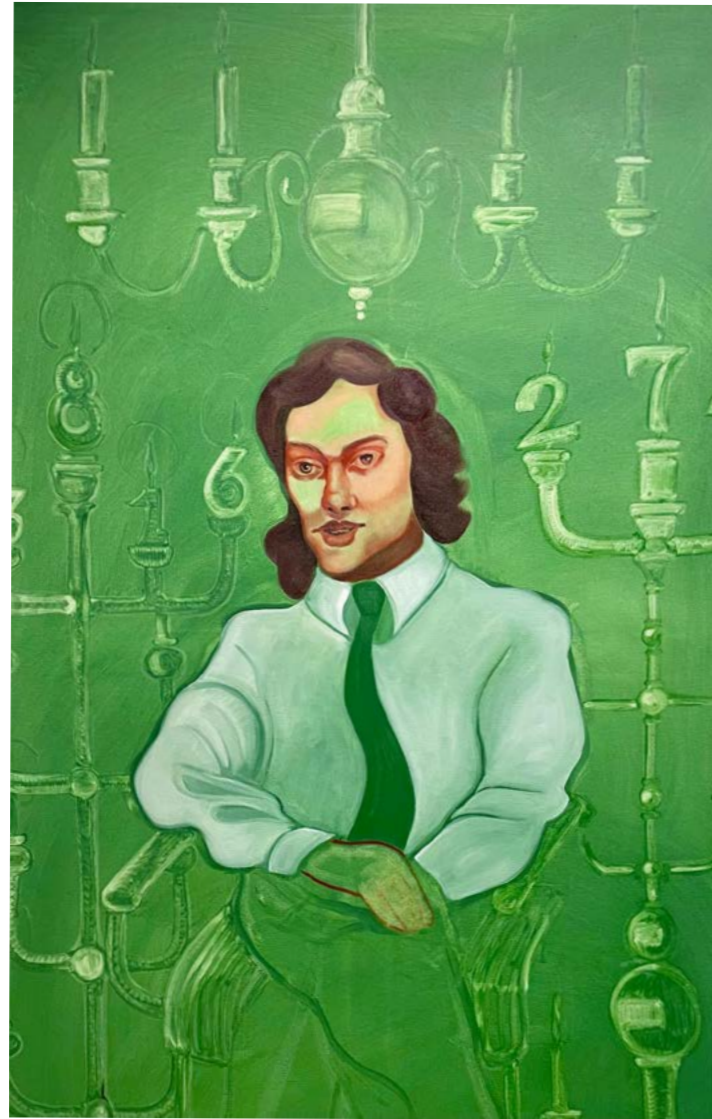
Verdenk dat ze logen, transmutatie onmoglijk,

Subtiële stof glipt door mn knokige poten,

Dogmatische volgers verkopen kwakzalvers als groten

Gemoffeld commentaar van debiele mallote!N.

Heineken

Bierdrinkende hipsters in mijn sprinter, praten druk over consumptiekeuzes en gezondheidstips, consumptietips en gezondheidskeuzes. Ze praten ongeveer net zo snel als de trein zelf, alsof het gesprek voorbij zal zijn zodra ze de trein uitstappen. Ze praten alsof ze tegen GPT praten.

GPT houdt van me, hij gunt me een lang en gezond leven, maar ik moet ook een beetje genieten, zegt 'ie. "Zal ik anders een schema voor je samenstellen?"

De meest neoliberale taki taki's, verhuuld in een dun laagje straattaal. Toppings van Sranangtongo op een roomblank ijs. Een van hen draagt Yeezy's, maar die zijn tegenwoordig gewoon van Adidas.

Kijkend naar dit korte roze broekje, dit tropische shirt, vraag ik me af of dit dan misschien het einde is van de Nederlandse samenleving. "This is the way the world ends, not with a bang but a whimper."

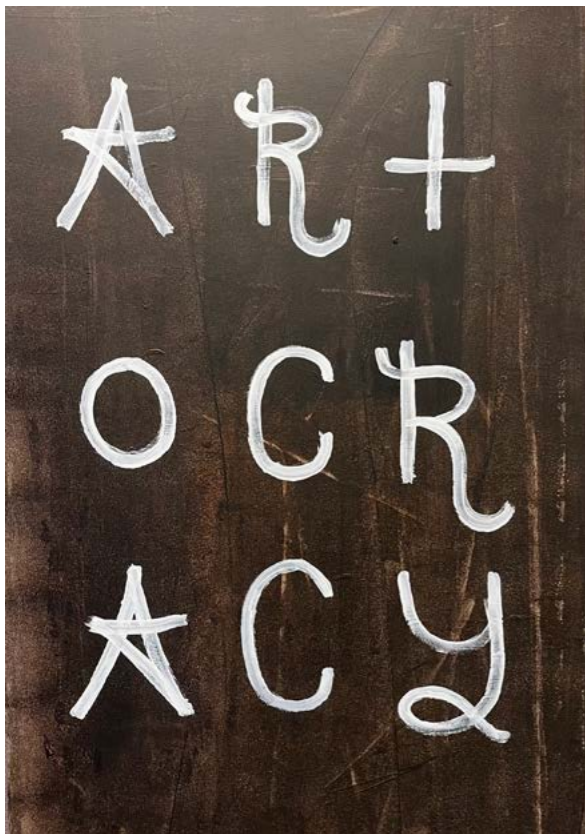
Ik begin te fantaseren over legerkostuums, en hoe de hipster me als soldaat al dan niet zal beschermen. Granaatscherven, Eisensteins Potjomkin, de gebroken bril. Zullen ze ook hun pipa's scoren bij de Episode? Of gaan we voor het zwaardere geschut: Margiela, Alexander Wang?

Militarisme heeft dus ook vandaag nog kans van slagen, op voorwaarde dat men z'n eigen legeroutfit mag samenstellen. Oude kloffies van het Waterlooplein, uit het degradatiejaar 1940. Of juist nieuw en van geüpicycled oceaanplastic.

Terwijl ik wegzak in mijn geweldsfantasieën, komt de conducteur langs om de kaartjes te controleren. De bierblikjes gadeslaand besluit hij ons in te wijden in een oude grap: het woord "Heineken" staat voor "hij en ik nemen elke keer een nieuwe," maar als je het omdraait staat er "neem elke keer een nieuwe in elke hand."

Dit lijkt me toch te betekenen dat de linkerhand en de rechterhand samen moeten werken, dat we met twee linkerhanden nergens komen. Het gaat om een innerlijke revolutie, de samenwerking met mezelf. Niet "hij en ik," maar allereerst "ik met mijzelf."

"In elke hand": twee handen, tien vingers, tien geboden, op twee stenen tafels. "Elke keer een nieuwe": zoals Mozes in zijn woede eerst de tafels laat vallen, en de tien geboden opnieuw moet opschrijven. Een herkansing, elke keer een tweede kans.

ARTOCRACY

By Aaron Zvi

Artocracy has two layers of meaning. On this occasion, we explore the personal. At its core, Artocracy symbolizes a person who is rich in art, culture, and ancestral history. The term emerged in the context of diaspora, where one finds themselves disconnected from their roots—historically, spiritually, and culturally.

Aaron Zvi, originally grew up in Liverpool and currently based in Amsterdam, is the mind behind Modern Mystics, the platform from which the concept of Artocracy was born. A designer with a deep inclination toward the fine arts, Aaron's work focuses on cultural narratives that serve and support the sciences. His mixed heritage—French Caribbean, English, Polish, and Russian—forms a unique backdrop to his creative journey.

While tracing his African Caribbean ancestry to the island French St. Martin, Aaron encountered absence, trauma and erased the traditional legacies that would have typically been passed down. This led him to explore his European roots, where he uncovered a rich lineage connected to key figures in art, literature, and the modernist movement, not without trauma.

Aaron is part of the Butts family, historically known through Sir Thomas Butts, the patron of British visionary William Blake. His descendant Mary Butts, an influential modernist writer, formed friendships with Peggy Guggenheim and

Jean Cocteau, and documented encounters with artists like Pablo Picasso. Her brief collaboration with the occultist Aleister Crowley—with whom she later severed ties—culminated in a unique literary contribution blending magic and modernism.

Mary Butts had a child with John Rodker, a writer, poet, and remarkable publisher. At just 19, Rodker walked barefoot into an interview at *The Little Review*—a radical literary magazine based in London, publishing articles about the avant-garde creators of the early 20th century. His talents later led him to publish and translate key modernist texts, including works by Oscar Wilde, Le Corbusier, and James Joyce's *Ulysses*. Rodker as a keen psychoanalyst also played a pivotal role in rescuing and publishing Sigmund Freud's complete works from Vienna at the end of WWII.

Growing up, Aaron Zvi felt an instinctive connection to the arts—though unaware of the ancestral pull. Reclaiming his personal and familial history became a healing process. Not before a dark night of the sole. Today, his work explores the convergence of psychology, ritual, visual leaning towards performance, psychomagic — a spiritual and artistic practice that bridges history, healing, and contemporary expression. Aaron also believes in material alchemy as a way to stay grounded and walk a balanced path of the material world and the unseen.

Droomverhaal

Ik ken een geheime plek. Als je heel stil bent, en aan niemand iets vertelt, neem ik je mee ernaartoe. We gaan weg als het bijna donker is. Dan zal niemand ons zien. We spreken hier af. Op deze plek in de duinen. Kom je vanavond?

De zon is bijna onder. Het is muisstil op straat. De meeste grote mensen zitten thuis voor de tv. De meeste kinderen liggen in hun bed. Maar jij niet. Jij bent gekomen naar onze plek in de duinen. Kom maar, dan gaan we. Ssssst.

Om er te komen moeten we vliegen. Niet met een vliegtuig, dat valt te veel op. Nee, we moeten zelf vliegen. Denk je dat je dat niet kunt? Het geeft niet. Klim maar op mijn rug, dan vliegen we samen.

De wereld is klein vanaf zo hoog. Je hoeft niet zo te knijpen. Wees maar niet bang, je zult heus niet vallen. De wind blaast ons verder, en verder en verder. Zie je daar dat meer? Daar moeten we landen.

Nu gaan we vlug naar beneden. Steeds sneller en sneller. De zon is nu echt helemaal onder en de maan wordt weerspiegeld in het meer waar we landen. Daar ligt mijn bootje. Stap maar in, ik kom je achterna.

We roeien naar het midden van het meer. Nu moeten we eruit. Ik weet het, we zijn nog niet aan de overkant, maar we moeten er toch uit. Laat je maar vallen. Het water zal je opvangen.

En dan zinken we samen naar beneden. Zinken is een soort vallen. Maar dan zachter, en fijner. We zinken heel diep. Tot de bodem van het meer. En daar ligt mijn geheime plek.

De grond is zacht en het is hier zo mooi. Kijk daar spelen de waterwezens. Die heb je vast nog nooit gezien. Kijk hoe ze zich sierlijk door het water laten wiegen. Kom dan spelen we met ze mee.

We doen wie het mooist kan wiegen. De waterwezens winnen. Die hebben natuurlijk veel geoefend jij doet het voor het eerst. Het geeft niks, nu laat ik je mijn schat zien.

Mijn schat ligt in een schelp. Het is de mooiste schat die er is. Zie je hem fonkelen? Deze schat blijft hier altijd liggen. Als hij boven komt wordt hij dof en lelijk, maar hier onder water is het de mooiste schat die er bestaat.

Dan gaat de schelp weer dicht. En we spelen met de vissen en we dansen met het wier. De hele nacht lang.

Dan moeten we terug. We zwemmen terug naar boven en stappen in onze boot. De maan staat nu heel laag en

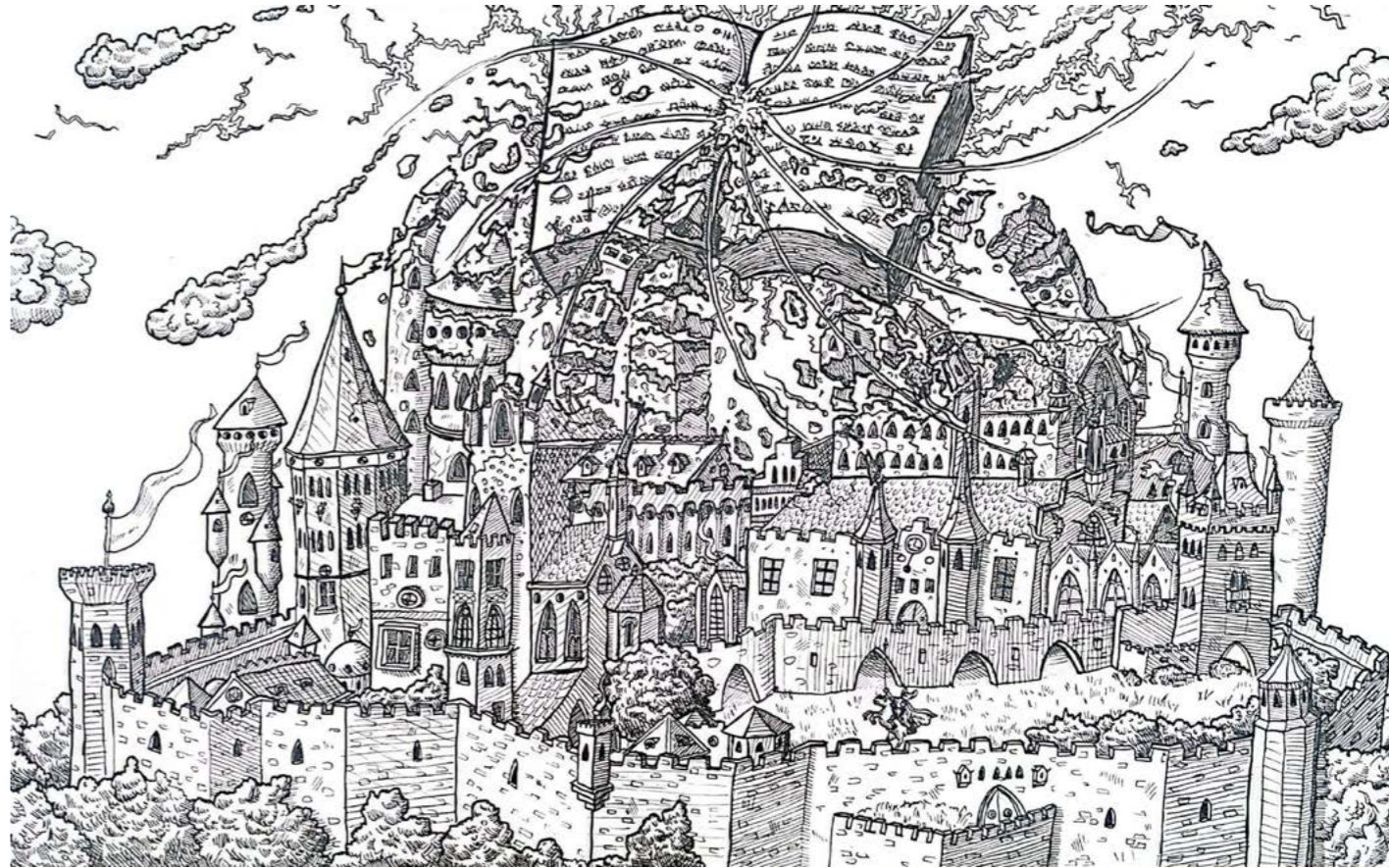
de zon komt bijna op.

We roeien naar de kant en vliegen terug naar huis. Jij vliegt helemaal zelf, zie je nu dat je het kunt? Wat is de wereld klein, zie je daar jouw huis? Daar zullen we landen.

Maar dan word je moe. Zo verschrikkelijk moe en je valt in slaap. Maar dat is niet erg, ik vang je op. Dan vlieg ik verder met jou op mijn rug.

Ik breng je naar huis en ik leg je in je bed. Ik leg een deken over je heen en geef je een kus. Dag lief kind! Slaap maar fijn. En vertel aan niemand wat je vannacht hebt gezien. De zon komt op, en ik verdwijnt.

Herhaling als Nieuwe Radicaliteit: Over de Paradox van Reenactment

Door Dimitri C. Madimin, 2025

Het is 2025. Onze schermen zijn gevuld met een eindeloze stroom van remakes, remixes en door kunstmatige intelligentie gegenereerde nostalgie. Vernieuwing lijkt een achterhaald ideaal, vervangen door herhaling in een glanzend, algoritmisch jasje. De kunstwereld, ooit de plek van avant-gardistische doorbraken, omarmt deze trend gretig: performances worden gereconstrueerd, iconische beelden gerecycled, stemmen en gezichten digitaal gekloond. Alsof we collectief verlamd zijn door verlangen naar wat al geweest is. Maar wat zegt dit over ons? Waarom deze obsessie met herhaling?

Het Mimetische Verlangen: Wij Zijn Nooit Alleen

René Girard zou het antwoord kennen: verlangen is nooit autonoom, maar altijd mimetisch. Wij willen wat de ander wil, omdat wij hunkeren naar diens positie. Reenactment functioneert volgens dezelfde logica. Kunstenaars reconstrueren niet zomaar een historisch moment – ze willen deel uitmaken van dat moment. Door Beuys, Ono of Ulay en Abramović na te spelen, claimen ze een plek in een mythisch verleden, en daarmee de authenticiteit en legitimiteit die daarbij horen. Ironisch genoeg werkt dit verlangen naar authenticiteit als een mal: het perst singulariteiten samen tot een culturele eenheidsworst. Hoe meer we streven naar echtheid, hoe meer we vervreemden van onszelf. Herhaling belooft nabijheid tot het origineel, maar creëert juist afstand.

Het Evenement als Decorstuk

Voor Alain Badiou was een evenement een radicale breuk, een moment dat de bestaande orde openbreekt. In onze tijd wordt zo'n gebeurtenis echter gereduceerd tot archiefmateriaal – een gestileerd decorstuk dat eindeloos wordt herhaald. Zo bevestigt reenactment paradoxaal genoeg de onmogelijkheid van iets werkelijk nieuws. Neem performancekunst. Wat ooit shockeerde en ontwrichtte, is nu museale routine. Marina Abramović' The Artist Is Present wordt nagespeeld door influencers; Ulays provocaties zijn Instagram-reels. De disruptie is ingekapseld, het evenement een consumptieproduct.

Kunstmatige Intelligentie en de Illusie van Authenticiteit

Kunstmatige intelligentie tilt reenactment naar een nieuw niveau. Waar kunstenaars nog bewust speelden met reconstructie, presenteert deze technologie haar fabricaties als vanzelfsprekende werkelijkheid. Amateurhistorici maken 'documentaires' waarin historische gebeurtenissen worden nagespeeld met verbluffende precisie. Het publiek ziet een schijn van waarheid en denkt: zo moet het geweest zijn. Dit is niet altijd kwaadwillende geschiedvervalsing, maar vaak iets subtielers: een naïef vertrouwen in beelden. Het onderscheid tussen archief en artefact, tussen registratie en reconstructie, vervaagt. Reenactment was ooit een kritische praktijk, een bewustzijn dat we naar een echo keken. Kunstmatige intelligentie doet alsof zij de stem zelf is.

Hocus Pocus en Focus: De Magie van het Moment

Mijn vriend Ulay zei ooit: "Hocus Pocus and Focus." Een ogenschijnlijk speelse uitspraak, maar met filosofische diepte. De hocus pocus is de magie, het spel van schijn en werkelijkheid waarmee de kunstenaar speelt. De focus is waar het om draait: de scherpte van de blik, de intentie, de keuze om iets betekenisvol te maken. Hier schuilt het Magritiaanse moment: wanneer iets niet alleen een kopie is, maar een bewuste herschikking van betekenis. Zoals bij Magritte's La trahison des images (Ceci n'est pas une pipe): het gaat niet om de pijp zelf, maar om de blik die beseft dat dit geen pijp is. Reenactment gaat niet om het domweg herhalen van een handeling, maar om het zichtbaar maken van wat zich in die herhaling openbaart. Ulays uitspraak nodigt ons uit te vragen: Waar kijk je écht naar? Kan de kunstenaar nog authentiek zijn, of verschuilt die zich slechts in een lege huls van herhaling? Het mindblowing zit in de spanning tussen illusie en bewustzijn. Een reenactment wordt pas radicaal wanneer het niet alleen nabootst, maar onthult – wanneer het de toeschouwer dwingt te zien wat er achter de herhaling schuilgaat. Ulays werk was daar meester in: zijn performances waren nooit louter herhaling, maar een herdefiniëring van aanwezigheid en tijd.

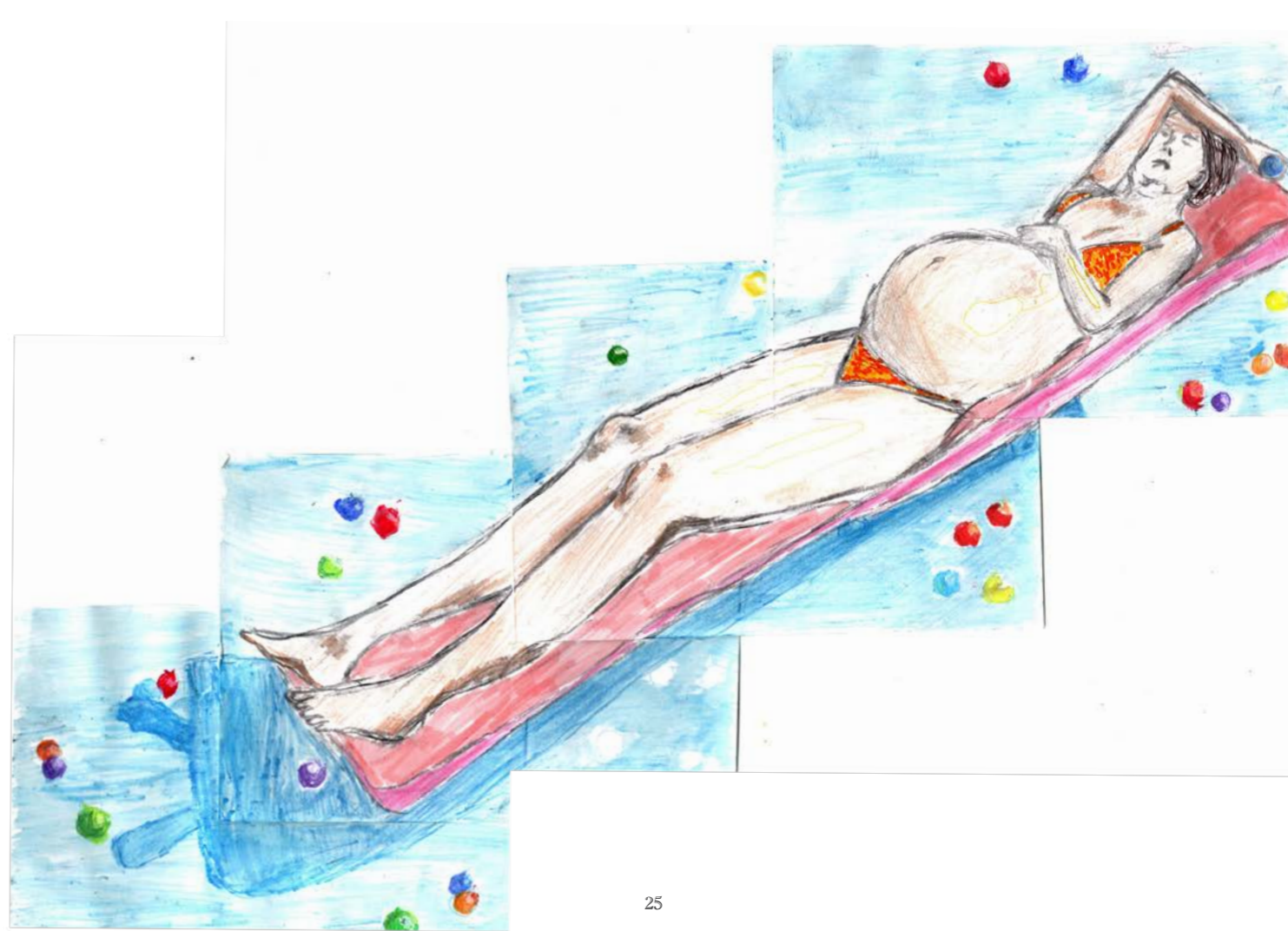
De Radicaliteit van Herhaling

Hier schuilt de paradox van onze tijd. Wat als al die remakes en reenactments niet slechts symptomen zijn van culturele uitputting, maar juist de voorbode van iets radicaal nieuws? Badiou's evenement was een breuk met het bestaande. Maar wat als de ware breuk nu juist zit in het feit dat alles herhaald wordt? Dat originaliteit een achterhaald concept is? Misschien worden we geconfronteerd met een nieuwe conditie: wij zijn geen unieke scheppers meer, maar spelers in een veld van eindeloze herhaling. Onze identiteit lost op in een generieke massa, en betekenis ontstaat alleen door hoe wij de echo's herschikken. Dan is reenactment niet het einde van kunst, maar het begin van een nieuw hoofdstuk. Een tijd waarin authenticiteit niet langer tegenover kopie staat, maar erdoorheen wordt hervonden.

De Vraag Blijft

Durven we nog te onderscheiden? Of laten we ons meeslepen in de stroom van algoritmische eenheidsworst en kunstmatig gegenereerde beelden? Het antwoord bepaalt niet alleen de toekomst van kunst, maar van onszelf. Want uiteindelijk is de vraag niet: Kunnen we nog iets nieuws maken?

Maar: Kunnen we nog iets échts zien?

Signs of deceit

The pressure slowly stacks with closed blinds before *she* heavily anticipates the reunion of its rectangular pieces of wood that bare the sun's reveal.

Like linguistic signs attempt to reveal a radical shift.

I said *attempt*, supposing words are relative and misleading.

She has chosen *not* to be deceived.

Not today, she will be no fool to blindly succumb to the fraud that holds a phrase.

She chooses to believe in her own experience—and with no words left to speak the meaning of the deed seems empty.

However full of interpretive manners unique to the historic structure of *her* individual understanding.

For as soon as the phrase gets uttered, high-strung chords of anticipating tension snap within her. And simultaneously her mind liberates mounds of stagnant hormones. Even the ones unrelated to the phrase's intention. Dare I say consciously molding the effect it has on her.

I endorse you not to be fooled while she might seem tricked—for she determines her own fate. Repeatedly choosing to mislead herself into bliss.

Forced climax is guilty of trickery and language its accomplice.

"Words have deceived me before and I will not be a victim to their consequences!"

So, her experience stays relative and she *consciously* chooses to stay numb.

"Words are ingenuine replicas of a promise for meaning, but I will not let them be!"

"A phrase will not distract me from the truth that hides behind!"

The blinds are lyrically folded just to reveal a clear sky.

The alternate lines of shadow and sun they project predict its reveal as she decides not to be disturbed.

The scorching sun screams at her, luckily, she remains stoic and cool, her internal self now deceived too.

I wondered if she did hold the upper hand or if she too fed into a lie by deceiving herself into stoicism.

Pilar Madimin, 2025

Colofon

Bijdragen van: Aaron Zvi, Andrei Sorocinskiy, Anouk Oppenheim, Colin Oord, Dimitri Madimin, Kathelijne Daling, Kyrke Otto, Lieve de Vreede, Lisa de Groot, Ljiljana Šćepanov, Mari van Stokkum, Pepijn van der Zijden, Pilar Madimin, en Humber van Straalen.

Vragen, abonneren, op de maillijst?

Stuur een mailtje naar:

Opsmukamsterdam@protonmail.com

Meer zien? Kijk op www.badinkel.nl

Deadline volgende krantje: **20 oktober**

Thema: 'Strips'

Stuur je inzendingen voor de deadline naar:

Opsmukamsterdam@protonmail.com

Hocus, Pocus, Toedeledocus!

POOC
CUS